

Nejvyšší soud přikázal družstvu přihlášenou pohledávku v přednostním pořadí.

Důvody :

Zákon ukládá v § 172, odst. 2 ex. ř. toliko veřejným orgánům v odstavci 1 č. 1 jmenovaným povinnost, aby nejpozději při dražebním roku před počátkem dražby ohlásily daně, přírážky, poplatky a jiné veřejné dávky s úroky a jiným příslušenstvím, které jsou zadrženy a z nemovitosti mají být zapraveny, ale knihovním zápisem nebyly ještě zajištěny, pod sankcí, že by jinak tyto nároky, nehledíc ku přednostnímu právu jim snad příslušejícímu, uspokojeny byly z rozdělované podstaty teprve po úplném uspokojení vymáhajícího věřitele. Není pochybnosti o tom, že odvodňovací družstvo nenáleží k veřejným orgánům v § 172 ex. ř. výčetmo jmenovaným a že příspěvky vodním družstvům nemají povahu daní, poplatků a veřejných dávek, neboť zákon stanoví (§ 23 zák. z 30. května 1969 č. 93 ř. z.), že příslušná povinnost majitele pozemku plniti závazky z členství vycházející jest břemenem na pozemku váznoucím (reálním břemenem) a že má až do sumy po tři léta zadrželé přednost před jinými břemeny reálními přímo po daních a dávkách veřejných. Přednostnímu uspokojení zadrželých příspěvků, o kteréž jde, nevadilo tudíž, že nebyly přihlášeny při dražebním roku před počátkem dražby, vyhověl-li stěžovatel jen ohlašovací povinnosti § 210 ex. ř. mu uložené, a to se v tomto případě stalo, neboť odvodňovací družstvo ohlásilo příslušnou pohledávku při rozvrhovém roku a předložilo zároveň řádný doklad, t. j. výkaz dlužných příspěvků opatřený příslušným okresním úřadem doložkou o vykonatelnosti. Nesejde tedy ani na tom, zda bylo z pozemkové knihy seznatelné, že přihlášený nárok byl na vydražené nemovitosti knihovně zajištěn čili nic. Ježto jinak proti ohlášenému nároku, o kterýž jde, a zejména proti jeho výši nebyl vznesen odpor a přednostní pořadí nároku jest odůvodněno dotčeným již vodním zákonem č. 93/1869 ř. z. a § 61 slez. vod. zák. (zák. z 28. srpna 1870 č. 51 z. z.), byl nárok družstva přikázán v přednostním pořadí.

Čís. 15442.

Aj započatím z e m e d e l s k é h o vyrovnacieho pokračovania podľa vl. nar. č. 76/1936 Sb. z. a n. proti advokátovi zaniká jeho právo vykonávať advokáciu.

(Rozh. z 24. septembra 1936, R III 591/36.)

Advokátska komora vzala usnesením na vedomie oznámenie krajského súdu, že proti advokátovi Drovi G. započaté bolo zemedelské vyrovnacie pokračovanie a dotyčného advokáta podľa § 3 lit. i) zák. č. 40/1922 Sb. z. a n. zo soznamu advokátov vytrela.

N a j v y š š í s ú d napadnuté usnesenie potvrdil s tým, že na ustanovení § 3 lit. i) novely č. 40/1922 Sb. z. a n. nebolo vládnym nariadením o zemedelskom vyrovnacom pokračovaní č. 76/1936 Sb. z. a n. nič zmenené.

Čís. 15443.

K výkladu § 11 zák. o úrazovém pojištění.

Pojem podnikatele.

(Rozh. ze dne 25. září 1936, Rv I 1730/34.)

Žalobce byl přijat žalovaným k práci v cihelně. Při práci se těžce zranil (propadl se podlahou) a domáhá se proto na žalovaném náhrady škody tvrdě, že žalovaný jeho úraz zavinil. **P r v ý s o u d** uznal žalobní nárok zčásti důvodem po právu. **O d v o l a c í s o u d** neuznal žalobní nárok důvodem po právu vůbec. **D ů v o d y:** Koho třeba pokládati za podnikatele, stanoví § 11 zákona o úrazovém pojištění dělnickém. Zde padá na váhu ustanovení posledního odstavce tohoto šu, kde je řečeno: »Za podnikatele podniku podléhajícího pojištění se pokládá ten, na jehož účet provozování se děje.« S hlediska tohoto ustanovení třeba řešiti příslušnou otázku podle vlastnosti žalovaného jako podnikatele a zkoumati toliko, zda ona cihelna byla provozována na účet žalovaného. Pro řešení této otázky je rozhodující smlouva, kterou uzavřela stavební společnost jako pachtýřka cihelny se žalovaným. Z obsahu této smlouvy lze jasně seznati, že žalovaný provozoval cihelnu na vlastní účet. Mluví pro to jasně zejména ustanovení odst. III. smlouvy, že žalovaný má hraditi veškeré výdaje výroby, mzdy se všemi pojištěními atd., zcela hotového materiálu cihlářského; ustanovení odst. II. a VI. smlouvy, že žalovaný přejímá výrobu stavebních cihel, klínovek, duté krytiny, dlaždiček atd. v akordu za určité ceny; že jmenovaná stavební společnost nemá hraditi žádnou jakoukoli škodu, jestliže cihelna zastaví práci pro poměry povětrnostní, živelní události nebo pro opravy, přeruší-li ji i na čas pro jakoukoli příhodu; že je žalovaný oprávněn vyrobiti tolik cihel, kolik lze vyrobiti se zařízeními po ruce jsoucími; konečně ustanovení odst. IX. smlouvy, že přijímání a odměna dělníků je věcí žalovaného, že se žalovaný má starati o to, aby všichni dělníci, v cihelně zaměstnaní, byli přihlášení u sociálního a úrazového pojištění, že tedy jmenovaná stavební společnost nemá nic co činiti s dělníky, jejich odměnou a pojištěním, všechna tato sociální břemena jsou obsažena už v akordních cenách; že žalovaný nese plnou zodpovědnost za všechny příhody i vůči úřadům; a že také pro zásilky hotového vypáleného zboží mají platiti určité sazby. Z těchto ustanovení lze seznati zcela nepochybně, že žalovaný nesl nebezpečí podniku, že bral pro sebe užitek podniku, který plynul z jeho opatření a kalkulací, i že nesl ztrátu, která vznikala z nehospodárné správy na jeho straně. Je tedy podnikatelem podle zákona shora citovaného a ručí podle § 46 zák. o úrazovém pojištění dělnickém jen tehdy, způsobil-li podnikový úraz úmyslně. Je nesporno, že v da-